

ЗМІСТ

<i>Вступ. Ліат — до авторів. Логемет розповідає</i>	9
<i>Додатковий розділ. Тріо. Ніна, Мерилін і Кіра</i>	11

ЧАСТИНА ПЕРША

АВАНГАРД

1 Сара Ааронсон. <i>Смерть на горі Кармель</i>	25
2 Йоланда Гармор. <i>Її підплічники були підбиті таємницями</i>	31
3 Шула Коен. <i>Месьє Шула, позивний «Перлина»</i>	48
4 Марсела Нінію. <i>Краще смерть, ніж мука</i>	75
5 Вальтрауд. <i>Загадкова пані Лотц</i>	89
6 Свобода!	104

ЧАСТИНА ДРУГА

МАЛИЙ ІССЕР ВЕРБУЄ АМАЗОНОК

7 Єгудіт Ніссіяху. <i>Фламенко в Буенос-Айресі, дівчина з Єрусалима</i>	115
8 Ізабель Педро. <i>Високі підбори в Каїрі</i>	133
9 Надін Фрей. <i>Трагічна історія кохання</i>	148

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

ПАН МАЙК ХАРАРІ І ЙОГО ПАНІ

10 Майк. 1968	157
11 Сильвія Рафаель (1). <i>Найвідоміша з усіх</i>	159
12 Яель. <i>Сценарій про англійську авантюристку</i>	185
13 Сильвія Рафаель (2). <i>Фіаско</i>	207
14 Даніель. <i>Пара закоханих шпигунів</i>	222
15 Еріка. <i>Дві жінки і терорист</i>	233

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА
ПРОЗОРА ВОДА, НЕЗАЙМАНІ ПЛЯЖІ... Й ТАЄМНИЦЯ

16	Йола, Гіла, Ілана. <i>Далекий-далекий дайверський рай</i>	257
----	---	-----

ЧАСТИНА П'ЯТА
АЛІЗА МАГЕН І ЇЇ ДРУЗИ

17	Аліза, Лірон, Зігаль і Ріна. <i>Дівчинка, яка розбила скляну стелю</i>	279
18	Сінді. <i>Медова пастка без меду</i>	298
19	Лінда. <i>День, коли рамсад заплакав</i>	310
20	Діна і Семмі. <i>Ніч у Тегерані</i>	316
	<i>Епілог</i>	331
	<i>Бібліографія і джерела</i>	333

Вступ

ЛІАТ — ДО АВТОРІВ

Логемет розповідає

Я — логемет, бійчиня «Моссаду». Народилася в Ізраїлі, у Йорданській долині. Бійчинєю «Моссаду» була останні 20 років. Свою справу роблю щиро й із захопленням. Важливо, щоб кожен з нас, бійців, відчував глибоку відданість захисту країни, наших родин і самих себе.

Але ще треба й блиску в очах.

Я брала участь в операціях під прикриттям у всьому світі. Умію будь-якої миті змінити особистість і зовнішність. За кордоном ви мене не впізнаєте: на вигляд я геть не така, якщо тільки не хочу привернути увагу [Ліат неймовірно вродлива, висока, блакитноока, з білявими кучерями]. Щоразу збуджуюся, коли з динаміка чую, як мій загін викликають до кімнати для інструктажу. Знаю, що щось має статися. Знаю, що вранішню каву питиму в Тель-Авіві, але уявлення не маю, у якому куточку Землі вечерятиму.

У місіях «Моссаду» жінки виконують усі завдання, абсолютно всі. Достоту як чоловіки. Є місії, у яких ми становимо більшість. Чоловіки приходять з армії. Вони знають процедуру: зброя — розвідка — шляхи й засоби. Я цього не знаю. Я десь посередині, у сірій зоні. Як жінка можу залишатися непримітною.

Коли ми, амазонки «Моссаду», читаємо про себе в газетах, то нас завжди називають «розкішними та неймовірними». Це дурня, нам таке не подобається. Набагато важливіше — ми абсолютно рівні з чоловіками. До речі, ви написали мені,

що серед бійчинь є й «технарки». Варто було написати «кібер-експертки, інженерки, комп'ютерниці».

Ви надіслали мені адресу кав'ярні, де ми зустрічаємося. Та ну, це несерйозно. Дайте мені будь-яку назву в Бангкоку, і я буду там о потрібній годині. Вказівки мені не потрібні. Можу знайти яке завгодно місце, де мені накажуть бути.

Мушу знати, як думати, як діяти відповідно до детального плану, але, якщо обставини зміняться, маю зуміти буквально за кілька секунд прийняти інші рішення. Такого нелегко навчитись, і це складно виконувати. Звісно, є правила, яких я маю дотримуватись під час місії та поза нею. Скажімо, у кав'ярні ніколи не сидітиму спиною до входу. Завжди розплачуватимусь за напої одразу ж, як мені їх принесуть, щоб будь-якої миті можна було піти. Коли за кордоном хтось мене впізнає й покличе на справжнє ім'я, я ніколи не озирнуся.

Повертаючись із місії, мушу вміти відразу ж звикнути до своєї справжньої особистості, до життя у своїй країні. Найбільше тішуся, коли прикордонники ставлять штамп у моєму паспорті. Уже в таксі дорогою додому повертаюся до справжньої себе. Це різка зміна. Сьогодні можу тримати в руках найскладніший апарат, який винайшли в Ізраїлі, а вже завтра у відчаї стоятиму, божеволіючи, перед зламанною пральною машиною.

Я розлучена, у мене дві доньки й син. Вони не знають, над чим я працюю. Молодша донька якось розмовляла зі мною про шпигунів, і я кинула: «Може, я могла б бути шпигункою?». І трирічка відказала: «Ти? Та ти не вмієш вдавати інших людей...».

Колись я зустрічалася з дуже заможним чоловіком, який намагався мене вразити. Усе розповідав, як мріє стати бійцем «Моссаду». «Ці люди вміють змінювати особистість отакот, — і клацнув пальцями. — Стоятимуть просто переді мною, і я не знатиму, хто вони насправді».

Глянула на нього — він був дуже високий, і я стояла в нього буквально під носом.

Додатковий розділ

ТРІО

Ніна, Мерилін і Кіра

Сьомого березня 2007 року.

Ібрагім Отман вийшов з ліфта на четвертому поверсі готелю й попрямував до своєї кімнати, але побачив дивне видовище, яке змусило його зупинитися. Біля сусідньої кімнати на підлозі сиділа молода жінка і гірко плакала. Біля неї лежала велика срібляста валіза. Вона біла по її твердій кришці кулаками, тиснула на дві застібки, намагаючись їх відкрити. Марно.

Отман на мить завагався, а тоді підійшов до неї.

— Що трапалося? — запитав він англійською. — Я можу чимось допомогти?

Жінка підвела заплакане обличчя:

— Валіза замкнена, — схлипнула вона. — А ключ я загубила. Не знаю як. Не знаю, що мені робити.

— Можливо, внизу, у реєстратурі... Може, вони знають...

— Нічого вони не знають! Я поклала у валізу гаманець з усіма документами й ключами від кімнати. Тепер не можу зайти. І... мої документи... гроші...

— Можу спробувати вам допомогти, — знову ніяково запропонував він.

— У вас не вийде.

Він став біля неї на коліна і спробував відкрити застібки. Не вийшло.

— Може, усе ж зателефонувати вниз? — знову запитав він.

— Це не допоможе, — тут вона завагалася. — Заждіть, мені казали... Може, у вас є якийсь ключ, викрутка... чи складаний ніж?

Отман знизав плечима:

— Ні, вибачте, — раптом йому сяйнула думка. — Може, ключ від кімнати? Спробуємо.

— Не думаю, — відказала жінка. — Але... давайте, я спробую.

Він дав їй ключ від кімнати. Вона нахилилася над валізою, повернувшись до нього спиною так, що він не бачив її рук. Спритно втиснула ключ у щось, схоже на пластилін, який ховала в руці.

Вставила Отманів ключ у вузьку щілину над застібками, тоді знову на них натисла. Почулося металеве клацання.

— О Боже! Спрацювало! — жінка вражено дивилася на валізу.

— Спрацювало, — повторив за нею Отман. Вона дивилась на нього зі щасливою усмішкою.

— Дякую. Дуже-дуже дякую. Ви мене врятували. Справді!

Жінка віддала йому ключ і почала порпатись у валізі. Тоді вийняла великий брунатний гаманець і відкрила його.

— Ось де мій ключ!

Отман пішов до своєї кімнати.

— Ще раз дякую вам, пане, — гукнула вона.

Чоловік зайшов у кімнату. Він навіть не здогадувався, що, втиснувши його ключ у пластилін, та пані зняла відбиток. Менше ніж за годину заплакана дівчина Ніна разом зі своїми товаришами з «Моссаду» успішно зробить дублікат ключа. Тож оперативники спецслужби зможуть проникнути в кімнату Ібрагіма Отмана, який очолював комісію з ядерної енергетики при сирійському уряді.

«Моссад» уже давно, але безуспішно стежив за Отманом. Уривчаста інформація з різних джерел, здебільшого зі звіту майора ЦАГАЛу (Армії оборони Ізраїлю) Якобі, який працював на «Аман» (військову розвідку), викликала підозри в тому, що Сирія, можливо, наслідуючи приклад Ірану, Іраку й Лівії, намагатиметься розробити ядерну зброю. Більшість експертів «Моссаду» відкинули теорію Якобі. Серед основних аргументів

було те, що «це не схоже на Башира [Ассада]». Схоже чи не схоже, дебати тривали. Але врешті-решт рамсад [очільник «Моссаду»] Меїр Даган вирішив перевірити гіпотезу Якобі. На зустрічі голів різних відділів Даган уперто відмахувався від усіх заперечень і сумнівів та наказав удатися до всіх можливих засобів, щоб з'ясувати, чи буде Сирія ядерну установку. Це завдання доручили відділу «Кешет», який спеціалізувався на складних операціях зі збору розвідданих за кордоном.

«Кешет» був найактивнішим підрозділом «Моссаду». Чоловіки і жінки з нього щороку виконували сотні операцій. Його бійці були найкреативнішими й найоригінальнішими в службі, вигадували хитромудрі операції для збору розвідданих, документів і обладнання. Придумували способи, як непомітно наблизитися до провідних офіційних осіб у недружніх країнах. Іноді йшлося про окремих персон або про делегації, які ворожі уряди відправляли до Європи, Азії чи Африки і які ставали цілями для проникнення та розслідування. Іноді йшлося про союзників, прибічників ворога чи навіть про командирів іноземних армій, які співпрацювали з недругами Ізраїлю.

У списку завдань «Моссаду» ядерна загроза стояла на першому місці. Й Іран стояв на першому місці ядерного списку. Але рамсад Даган вважав, що якщо Іран глибоко занурений у ядерний проект, а Ірак теж намагається робити щось подібне, то його обов'язок як рамсада — переконатися, що жодна інша ворожа країна таємно не створює ядерної зброї. Саме через це він уперто наполягав на тому, щоб з'ясувати, над чим саме працює Ібрагім Отман, «пан Атом» сирійського уряду.

Згідно з іноземними джерелами, саме голова «Кешету» Рам Бен-Барак відправив своїх вояків стежити за Отманом. Той багато подорожував. «Даган наказав з'ясувати, чи існує в Сирії ядерний проект, — багато років після того розповів Бен-Барак репортерам. — Кілька місяців ви проводите кілька операцій у всьому світі, доки вам пощастить. Хтось помилився в одному місці, натомість в іншому хтось досяг успіху. Меїр Даган був надзвичайно наполегливою людиною. Багато хто казав йому:

у Сирії може бути реактор. Усі ці витрати грошей і часу марні. Але ми виконували його накази і не здавалися».

Вочевидь, різні місії не дали жодних результатів. Відрядження кількох команд «Кешету» слідами Отмана коштувало цілого статку, а результати були нульові. Але пізніше офіцери «Моссаду» з'ясували, що Отман їде до Відня на щорічну конференцію Міжнародної агенції з атомної енергетики. Він мав квартиру в австрійській столиці, але цього разу вирішив зупинитись у готелі, де й зустрів заплакану амазонку «Моссаду».

Добути ключі від кімнати Отмана було першим етапом операції «Тріо» — трьох етапів, кожен з яких був окремою місією. І головну роль у них грали три молоді амазонки.

Другий етап. Наступного ранку Отман спустився поснідати в готельний ресторан. Огледівся й побачив, що приміщення повне людей, усі столи зайняті. Звісно, він не знав, що більшість гостей — бійці «Моссаду», які зайняли столи і замовили сніданки. Йому залишили єдине місце в усьому ресторані — вільний стілець за столом, де вже сиділа молода жінка. Вона розмовляла по мобільному телефону, посьорбуючи каву.

— Можна сісти біля вас? — запитав він.

— Звісно, — вона байдуже зітнула плечима і продовжила розмовляти по телефону англійською, дедалі більше дратуючись. Кілька разів жінка різко підвищувала голос, тоді озиралася, випромінюючи гнів, і зрештою закінчила розмову, кинувши телефон на стіл.

— Мерзота, — прошепотіла вона. — Так зі мною вчинити!

Вона підвела очі й подивилася на нового сусіда:

— Вибачте, я зірвалась, але цей мерзотник знову вшився!

Отман співчутливо кивнув, а розлючена дівчина далі собі буркотіла. Вона розповіла йому про свого хлопця, якому ні в чому не можна довіряти. Уже бувало, що він скасовував побачення в останній момент, але тепер? Сьогодні? Вони мали відсвяткувати річницю першої зустрічі й обрали Відень як романтичне місце побачення, де мали провести вихідні. Дівчина приїхала

минулого вечора, а хлопець мав прибути сьогодні — і от він знову все скасував! Саме сьогодні!

Отман чемно кивав на знак згоди:

— Він явно не розуміє, що втрачає.

Вона глянула на нього:

— А ви хто?

Він назвався, але не згадав про свою посаду в комітеті з атомної енергії.

— Мене звати Мерилін, — усміхнулася вона. Поставила кілька загальних запитань і дізналася, що він добре знає Відень і багато подорожував світом. Поступово вони поринули в легку, приємну розмову. Отману вона сподобалась, і він із задоволенням говорив із цією молодого гарною жінкою.

Мерилін щойно пережила невдале побачення зі своїм хлопцем.

— Я так старалась організувати чудовий вечір, — розповіла вона. — Замовила столик у Silvio Nickol. Там треба замовляти за місяць. Знаєте, це найкращий ресторан Відня.

— Так, я чув.

Раптом вона підвела голову й насупилася:

— А що ви робите сьогодні ввечері?

— Чому вас це цікавить? — здивувався він.

— Шкода скасовувати бронь, — відказала Мерилін. — Може... може, ви хотіли б піти зі мною і ми там повечеряли б?

— Ми вдвох? Разом? А якщо приїде ваш хлопець?..

— Не приїде. І він того не вартий, — відрізала вона. — То що скажете? Рахунок, звісно, поділимо.

Він глянув на неї й усміхнувся. Його не щодня запрошували на вечерю такі шикарні жінки.

— Чому б і ні? — несподівано відповів Отман. — Чудова ідея. О котрій?

О восьмій вечора вони зустрілись у холі готелю і викликали таксі до ресторану. Коли вони пішли, у холі розосередилася команда «Кешету». Дві амазонки й боєць усілися в крісла неподалік ліфтів. Якщо Отман раптом передумає і повернеться зарано,